

Tekst 2

Morpheus bezoekt Alcyone.

650 Ille volat nullos strepitus facientibus alis
651 per tenebras intraque morae breve tempus in urbem
652 pervenit Haemoniam, positisque e corpore pennis
653 in faciem Ceycis abit sumptaque figura
654 luridus, exanimi similis, sine vestibus ullis
655 coniugis ante torum miserae stetit; uda videtur
656 barba viri madidisque gravis fluere unda capillis.
657 Tum lecto incumbens, fletu super ora profuso,
658 haec ait: "Agnoscis Ceyca, miserrima coniunx?
659 An mea mutata est facies nece? Respice: nosces
660 inveniesque tuo pro coniuge coniugis umbram.
661 Nil opis, Alcyone, nobis tua vota tulerunt:
662 occidimus. Falso tibi me promittere noli.
663 Nubilus Aegaeo deprendit in aequore navem
664 Auster et ingenti iactatam flamine solvit,
665 oraque nostra tuum frustra clamantia nomen
666 implerunt fluctus. Non haec tibi nuntiat auctor
667 ambiguus, non ista vagis rumoribus audis;
668 ipse ego fata tibi praesens mea naufragus edo.
669 Surge, age, da lacrimas lugubriaque indue nec me
670 indeploratum sub inania Tartara mitte."
671 Morpheus sprak alles met een stem, waarvan Alcyone
672 geloofde dat het die van Ceyx was; zijn tranen leken
673 even oprecht te zijn, zijn hand had het gebaar van Ceyx.
674 Ze slaakt een diepe zucht, barst in haar slaap in huilen uit
675 en strekt haar armen om hem vast te grijpen, maar vangt nevels
676 en roept: 'Blijf hier! Waar ga je heen? Wij kunnen samen gaan!'
677 Haar eigen stem en ook de schok van zijn verschijning wekken
678 haar uit de slaap. Eerst kijkt ze rond of hij er werkelijk is,

679 dat droombeeld van zo-even; op haar kreten hadden dienaars
680 reeds lamplicht aangedragen. Dan, als zij hem nergens ziet,
681 slaat zij zich in 't gelaat en rukt haar bovenkleed aan flarden,
682 stompt zich met vuisten op de borst en trekt, nee, rukt zich wild
683 de haren los, en als haar voedster vraagt wat haar zo droef stemt,
684 roept ze: 'Ik leef niet meer! Alcyone bestaat niet meer,
685 zij stierf gelijk met Ceyx! Nee, probeer mij niet te troosten:
686 hij kwam door schipbreuk om. Ik zag hem hier, herkende hem,
687 wou hem nog grijpen, maar hij week, toen ik mijn armen strekte.'

Ovidius, Metamorphoses 11.650-687

Tekst 3

De twee droompoorten.

559 "Helaas," sprak de verstandige Penelope,
560 "dromen zijn ongrijpbaar en onbegrijpelijk;
561 niet alles wordt voor de mensen vervuld.
562 Want er zijn twee poorten, waardoor de krachteloze dromen
563 tot ons komen. De een is gemaakt van hoorn, de ander van ivoor.
564 Dromen die gaan door het gezaagde ivoor,
565 zijn bedrieglijk en wat zij zeggen, gebeurt niet.
566 Zij, echter, die door het geschaafde hoorn naar buiten zweven,
567 voorspellen de werkelijkheid aan alle mensen door wie zij worden gezien."

Homerus, Odyssee 19.559-567